

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

Matj je bila v kuhinji.

»Danes sem imel lepo spisano nalogo in tudi prav je bila,« se je pohvalil in hlatal dobro zabeljene žgance.

»Le priden bodi, sinko, in v redu spisuj naloge, pa te bodo radi imeli gospodje v šoli. Pridnega otroka ima vsakdo rad,« je učila Nosanka. »Zdaj grem na njivo. Glej, da bo Matevžek nakrmil živino, pozneje naj pride z vozičkom za menoj po plevel za krave.«

»Bom, mati, bom«, je hitel, čeprav ni vedel, kaj mu je naročila.

Za vasjo pri križu so se dobili »fantje« vsak s svojim vozičkom. Napravili so majhen ovinek tja čez mali mostiček preko vode, da jih ne bi opazil mlinar in postal pozoren. »Kres« so naložili brez težav, ga povezali ter odšli domov.

Da bi le videli, kakšna novica je bila za vas. Mlado in staro se je zbiralo in ogledovalo delo pobalinskih rok, kot se je izrazil stric Rok. Otroci so se gnetli pred cerkvijo, deklice so rajale okolj debla... Cela dva dneva je postal »kres« predmet razgovorov mladih in starih.

7.

Minilo je nekaj tednov. Vročina je pritisnila tisto poletje, da je suha zemlja kar zevala. Poletje je za otroke nova doba, ki prinese nove igre in zabave. To je čas, ko se začne že po malem pastirsko življenje.

»Kres' so bili že zdavnaj podrli. Vsi vaški samosrajčniki, šolarji, deklice in drugi so bili zraven, ko je padel. Takrat je Matevžek Matevžek poveljeval in dajal navodila.

»Tresk!« — in kmalu bi bil padel na mežnarjevo hišo, ki stoji ob cerkvi. Vrh je odletel. Otroci so z velikanskim vriščem hiteli k njemu in trgali rdeče, modre in bele trakove ter si jih privezovali za klobuke, za ušesa in za jopiče.

Da ni bilo Vinka zraven, ni bilo nič

čudnega. Gospod učitelj so imeli v no-tesu že toliko rdečih pik in dvojk, da je Vinko kar debelo pogledal spričevalo. Še eno leto je moral v isti razred.

»Prav mu je! Zakaj pa se ne uči? S to vaško drhaljo se potepa okoli. Ja, ja! Gospod »derehtar« so že prav naredili,« je pomislil stric Rok, ko je izvedel, da je Vinko cepnil kot je dolg in širok.

Nosanka je seveda porabila dve dolgi šibi, da je namazala Vinku zadnjo plat. Odslej ni smel dolgo časa med vaške otroke. Kmalu pa je tudi to pozabila. Stresla je svojo jezo na Matevžka, češ, da je on vsega kriv. Vinko se samo zaradi tega ne uči, ker je vedno skupaj s tem pritepenem.

Matevžek je dobro vedel, kaj misli Nosanka. Hudo mu je bilo, da bi jokalo. Rad je bil vesel in v veseli družbi vaških otrok. Ni mogel razumeti, zakaj bi moral vedno čepeti doma ter se dolgočasiti, ko pa sta Tone in Ivan tako prijetna družabnika.

Bilo je v nedeljo popoldne. Nosanka je prišla od večernic. Kar zelena je bila od jeze. Gotovo ji je kdo spet kaj rekel o njenem Vinku in o uspehu v šoli — tako je pomislil Matevžek, ko jo je ugledal. In uganil je. Nosanka je našobila ustnice in zaklicala s praga:

»Matevžek!«

»Matevžeeek!«

»Jaa!« se je ta oglasil in priteklo s sosedovega vrta.

»Danes gresta z Vinkom na pašo. S sabo bosta vzela tudi telico, zato je najbolje, da ženeta oba«, je ukazala.

»Boval«

»Glejta da dobro napaseta živino,« je še zagostolela in izginila v vežo.

Sonce je neusmiljeno žgalo. Nobene-ga vetriča ni bilo. Matevžek je dobro vedel, da je telica muhasta in bi bilo nespametno, takoj oditi v »ogrado« na pašo.

»Muhe so sitne in telica nama še lahko zbežlja,« je pomislil in povedal to tudi Vinku. Ta je nagajal deklicam na vrtu, jim lovil žogo ter jo metal visoko gori na skedenj.

»Vinko, danes greva na pašo,« je že od daleč kričal in veselo poskakoval na eni nogi.

»Kaj pa Ivan in Tone?« je vprašal Vinko.

»Zažvižgaj, mogoče bosta šla,« se je domislil Matevžek.

Vinko je splezal na kozolec, vtaknil dva prsta v usta in žvižgal, da si je Matevžek zatisnil ušesa. Čez dobre čert ure so bili vsi skupaj. — —

»Me pa gremo po jagode,« se je oglasila Tončka.

»Greste z nami?« je vprašal Vinko.

»Če boste pekli krompir?« se je hitro oglasila Milka.

»Matevžek, poišči pri nas doma vrvi in jo vzemi s sabo; bomo šli pogledat v tisto jamo,« je pošepetal Vinko.

Malo pozneje je šla po vasi cela procesija. Pokali so biči, pastirji so postajali in čakali vrstnike, da bodo gnali skupaj.

Na križpotju so se razkropili. Matevžek in Vinko sta krenila dalje v »ogrado«. Tja jima je velela Nosanka. Tam sta spustila živino in iskala orehov. Kmalu sta imela vse žepe polne.

Z druge strani se je zaslišalo petje. Prihajalo je vedno bliže. Deklice so iskale jagode.

»Pik-pok, pika-pok!«

»Ju-ju-hu-hu!«

To sta bila Ivan in Tone. V dobrih petih minutah, so bili zopet vsi skupaj.

»Danes lahko paseš tu v naši ogradi,« je dovolil Vinko Ivanu.

Ivan je bil tega vesel bolj kot ne vem česa. Spustil je verigo in kravica je zdirjala po dolinici.

»Nanosite drv, bomo zakurili in pekli krompir,« je velel Vinko.

Matevžek, Tone in Ivan so odhiteli v goščo in navlekli cele kopice suhljadi. Vinko je medtem zakuril. Matevžek je bil prvi, ki je čez ogenj skakal. To so pastirske navade. Kdor skoči tudi potem, ko zraste plamen že meter visoko, je junak. In Matevžek je bil tak junak. Vinko si ni upal tega.

Tone in Ivan sta se samo čudila. Za take reči še nista bila zrela. Z žepov sta metala krompir in ga z dolgo paličo obračala v žerjavici. Tu pa tam je Vinko vrgel v ogenj kak lešnik, da je

grmelo in pokalo. Deklice so na bregu pletle vence ter pele vesele pesmi.

»Ju-hu-hu!« se je oglasil Španov Nacek na njivi.

»Ho-ho-hooj!« se mu je odzval Matevžek, ki je poznal njegov glas.

Deklice so priskakale z brega ter rajale okoli ognja.

»Matevžek, zavrnj telico! Ne vidiš, da ti je šla v sosedovo koruzo,« se je oglasila Francka.

Matevžek je hitel, kar so ga noge nesle po bregu navzdol. Preskočil je nizek grm in se znašel pri telici. Ta ga ni zapazila. Z bičem je švrknil po živinčetu, da je v naglem diru zdrvelo na drugi konec doline.

»Milka, ali boste zavrnile krave, če bodo zašle v škodo,« je zaprosil Vinko, »gremo po suhih drv. In krompir bi obračale v žerjavici,« se je zlagal.

»Bomo, bomo, samo kmalu se vrnite,« so se oglasile vse hkrati in zapele veselo popevko.

Matevžek je tiščal vrvi pod pazduho, da bi je deklice ne videle. Vinko je pogledal, če ima žepno svetilko. Tone in Ivan sta zavriskala.

In že so izginili za leščevjem proti rebri.

Dobre pol ure od pašnika že v gozdu je bila znana »Huda jama«. Tako jo je bil krstil stric Rok. O njej je znal pripovedovati vse mogoče in nemogoče pravljice. Vinka je zdavnaj zanimalo. Sklenil je, da si jo mora ogledati od znotraj. Tudi Matevžek, ki je bil z Vinkom obredel že skoro pol doline od Ribnice pa tja do Rakitnice, je bil zadovoljen z Vinkovo domisljico.

»Kdo bo šel prvi noter?« je vprašal Ivan, ki se je bal, da bi zaradi Matevžkove boječnosti Vinko določil njeega.

»Jaz ne bi šel rad,« je zašepetal Tone.

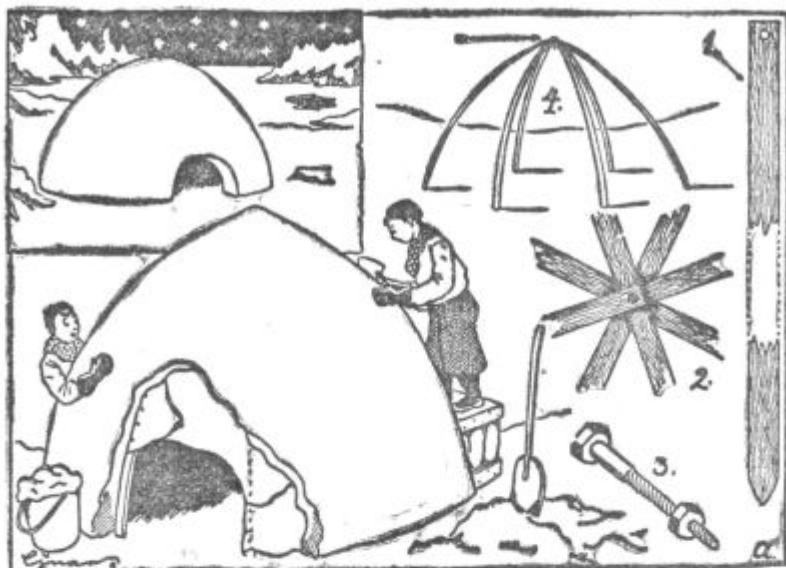
»Grem pa jaz,« se je odrezal Matevžek, »saj me ni prav nič strah. Mislite, da so res strahovi; in tistega zmaja, o katerem pripoveduje stric Rok, tudi ni povsod.«

V rebri se je pošatila zelena bukev. Okoli nje so se kot piščeta pod kokljo vrstile male bukvice. Bršljan jo je ovil okrog in okrog ter plezal po deblu v krošnjo.

»Tu je,« je zasopihal Vinko, ki je prav dobro poznal kraj.

(Dalje prihodnjik)

Snežena kočā

Gotovo vam je znano, da je mogoče graditi prave polarne kočā, kot si jih postavljajo prebivalci visokega severa, samo iz primerno zmrzlega snega, kakršnega je pri nas vsaj v niže ležečih predelih bolj težko najti. Če bi si hoteli kljub temu postaviti tako kočā, vam priporočamo, da delate po načrtu, ki vam ga bomo v naslednjem popisali.

Iz dolgih ploščatih in prožnih lesenih lat sestavite najprej ogrodje. Tako lato vam kaže 1. podoba. Vsaka lata je na enem koncu okoničena, na drugem pa ima izvrtano luknjo, skozi katero lahko potisnete primerno dolg železen vijak (3. podoba). Na ta vijak naberete vse late (2. podoba), nakar privijete matico, da se ne morejo sneti, nasprotno konce pa trdno zapicite v sneg (4. podoba). Preko lesenega ogrodja prepnete in pritrđite z žebli močan ovojni papir. Sele, ko ste s tem gotovi, pričnete s pravim zidarjenjem. Pri tleh zgradite okrog in okrog ozek nasip iz snega, nato pa postopoma obložite vse ogrodje prav do vrha z nadaljnji snežnimi plastmi. Na eni strani je treba seveda pustiti odprtino za vhod. Končno celo stavbo z dlanmi dobro obtoľčete, zgladite in poškropite z vodo. Ker bo sneg radi vode zledenel, bo postala stavba zelo trpežna.

Sedaj se splazite v kočā, odvijte z vijaka matico, odstranite previdno vijak, late in papir, nakar lahko pričnete z istimi pripomočki graditi poleg

prve kočā še drugo in tretjo. Pri zidavi prve kočā ste si pridobili toliko spretnosti, da vam bo šlo delo pri ostalih kočāh igraje izpod rok.

S skirom na ledu

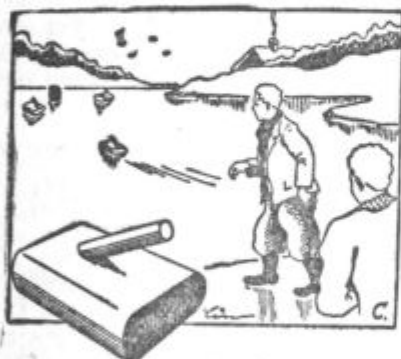

Oglejte si spodnjo sliko, pa si boste takoj na jasnem, kako je mogoče preurediti skiro, da ga lahko uporabljate tudi pozimi. Predvsem je treba sneti kolesi, kar ravno ni preveč težavno. Na njih mesto pritrđite dvojce trpežnih, primerno oblikovanih kosov lesa, ki bi jim lahko rekli drsalci. Če nimate za to potrebnega orodja, se morate pač potruditi k mizarju, ki vam jih bo izde-

lai po vaših navodilih. Drsalci je treba potem še okovati z železom in skiro je pripravljen za vožnjo po ledu. Da vam ne bo pri odganjanju z nogo spodrsavalo, si navežite na podplat deščico, ki ima na spodnji strani nabite kratke žeblje.

Keglanje na ledu

Keglanje na ledu je na velikih zimskih sportnih igriščih kaj priljubljena igra. Bistvo igre je v tem, da mečete proti izbranemu cilju težke in debele kovinaste ali lesene klade, in sicer tako, da lete klade, ko jih izpustite iz rok, drsaje preko ledu. Vsak igralec mora imeti svojo drsalno klado, ki je označena s kakim posebnim znamenjem, da jo more ločiti od klad svojih soigralcev. Naloga vsakega igralca je,

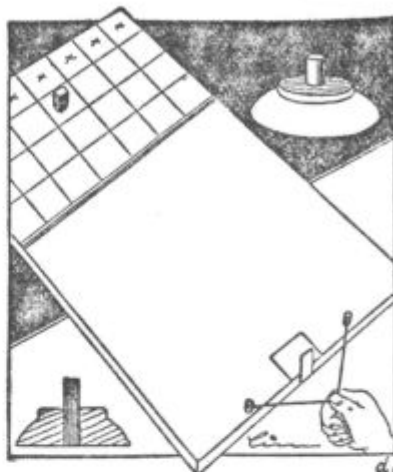
da se z vrženo klado čim bolj približa določenemu cilju.

Če vam je na razpolago primerno drsalnišče in če bi vas igra zamikala, si izdelajte drsalne klade po vzorcu, kot ga imate upodobljenega na sliki v levem kotu spodaj. Primerno težkega kosa lesa, ki je za to potreben, vam ne bo težko najti, za ročaj pa uporabite del držaja kake stare metle.

Drsalna igra na mizi

Zgornjo igro je mogoče igrati na podoban način tudi doma na vsaki večji mizi. Bolje je seveda, da uporabljate za podlogo ploščo iz vez. lesa, ki ga prodajajo v trgovinah v različnih razsežnostih. Za cilj postavite na enem izmed ožjih koncev plošče črn količek, proctor krož, količka pa razdelite z

ravnimi črtami v več pravokotnih polj. Vsakemu polju pripada neko določeno število vrednostnih točk. Te točke med igro seštevate, točke v skrajni vrsti, ki je na sliki zaznamovana s križci, pa

od prejšnjih odštevate. Polja, ki so v neposredni bližini cilja, so ocenjena z najvišjimi točkami, cilj sam pa n. pr. s 100 točkami. Drsalne izstrelke si napravite iz praznih vreten, na kakršne je navit sukanec. Prežagati jih je treba nekaj milimetrov nad poševnim robom, v izdolbeno luknjo pa utesniti nastavek, kakor vam to kaže slika. Tako pripravo položite na prostor, ki je zarisan ob stranici nasproti cilju. Od tukaj jo skušate s frcanjem pognati v eno izmed prej popisanih polj. Za streljanje lahko uporabljate tudi gumijast trak. Ta je privezan na dvojne lesene klinčkov ali večjih žebčev, ki sta zabita v igralno desko. Gumijasti trak ne udarja neposredno na izstrelak. Njegove udarce presteza in prenaša na izstrelak košček lepenke, pritrjen ob robu plošče. Z latami, ki jih nabijete ob ostalih treh robovih plošče, preprečite, da ne padajo izstrelki po vsakem metu na tla.

PREVIDNEŽ

Tonček: »Dedek, ali so ti že izpadli vsi zobje?«

Dedek: »Da, dragi deček, vse zobe sem že izgubil!«

Tonček: »Dobro, dedek, če je tako, te prosim, da mi držiš torto toliko časa, da poiščem žogole!«

Stric Matic deli nagrade

DRAGI JUTROVČKI !

Mnogo trudapolnega dela smo imeli, da smo pregledali vse risbe in prebrali vsa pisemca. Prejeli smo več ko pet tisoč risb. Zdaj pa pomislite, kako težko je bilo stricu Maticu: pet tisoč risb. Obljubil je bil pa samo pet knjižnih nagrad. Dobrih, odlično pobarvanih slik je bilo blizu štiri tisoč in vse te bi bile prišle v poštev za nagrado. Iz nekaterih krajev se je oglasilo izredno mnogo otrok, tako na primer iz Ribnice (mladi Ribničani so pa res dekleta in fantje od fare!), iz Tržiča, iz Retij, iz Lok pri Trbovljah, iz Hrastnika, iz Maribora in Celja, da ne govorimo še posebej o vrlem naraščaju bele Ljubljane, iz raznih krajev Julijske Benečije, posebno iz Postojne in Gorice, ter naših obmejnih mest: Dolnje Lendave, Murske Sobote, Ptuja itd. Nazadnje se je stric Matic odločil, da podvoji število nagrad in da pošlje nagrado — namesto nekaterim izžrebancem iz zgoraj navedenih krajev — šolskim knjižnicam, da se bodo lahko še ostali učenci in učenke veselili uspeha svojih tovarišev. Nagrado prejmejo torej:

Učenke in učenci ljudske šole v Tržiču na Gorenjskem,
 Učenke in učenci ljudske šole v Trbovljah L,
 Mlekuz Sava, dijakinja I. razreda realne gimnazije v Ptuju,
 Svetina Tomo in Tončka, uč. ljudske šole v Koroški Bell,
 Leposlava in Boris Opara, uč. ljudske šole v Ljubljani,
 Fajdiga Franc, učenec II. razreda ljudske šole v Postojni,
 Hvalenc Milena, učenka III. razreda v Mariboru,
 Mencinger Jana, učenka I. razreda v Slov. Javorniku 100,
 Verčovnik Jožek, dijak III. razr. v št. Ilju pod Turjakom,
 Dermelj Marjanček, učenec I. razreda v Ljubljani VII.,
 Indihar Nanč, učenec I. razreda v Kranju,
 Bregar Majda, učenka III. razreda v Krki pri Stični.

Vsak nagrajenec dobi lepo, bogato ilustrirano mladinsko knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«. Učenci in učenke ljudskih šol v Trbovljah in v Tržiču bodo lahko našli te lepe nagrade v svojih šolskih knjižnicah.

Vsi tisti, ki jim to pot sreča ni bila mila, ne smejo izgubiti veselja do nadaljnjega sodelovanja pri našem listu. Saj veste, stric Matic vas ne pozabi. Novi natečaj se zmerom vrstijo in prej ali slej se nasmehe sreča tudi vam! Natečaj, ki smo ga razpisali v novoletni številki (odgovoriti je treba na eno izmed treh vprašanj) še traja. Zaključimo ga šele konec februarja. Dotlej bomo objavljali najboljše odgovore. Dopise sprejemamo še do 20. februarja.

Nagrajencem iskreno čestitamo, ostalim pa ključemo »Glave pokoncu in vztrajno naprej !«

Jutrovčki pišejo

Katero mesto naše lepe domovine ti je najbolj všeč. Mnogo sem potoval po naši krasni domovini. Bil sem na gorah in na morju, na severu in na jugu. Najlepša pa se mi zdijo vendar obmorska mesta. Mnogo sem jih videl, med njimi Trogir, Split, Makarsko, Obrovac, Baško, Rab, Crikvenico, Kraljevico in druga manjša mesta. Najbolj mi je bila všeč Kraljevica. Res je, da so tam morski psi, toda to mene ni motilo. Kraljevica stoji med golimi griči. Ima lep razgled na morje in na istrske gore. Zvečer sem gledal na morje, na katerem se je odsevalo sonce v čarobnih barvah. Kraljevica je mirno mesto. Ima ladjedelnico in lepo kopališče. Na splošno pa je to eno najlepših mest našega sinjega Jadrana.

Zdenko Hlavaty, uč. III. r. klas. gimn. Cesta v Rožno dolino 9, Ljubljana.

Dragi stric Matic! Danes sem prebrala v »Mladem Jutru« Tvoj novina-tečaj in takoj mi je padlo na um da tudi jaz enkrat poizkusim srečo.

Meni se namreč od vseh mest naše prelepe Jugoslavije najbolj dopade bela Ljubljana. Jaz jo ne ljubim zaradi tega ker je največje mesto Slovenije ampak zaradi njene lepote in njene gostoljubnosti.

V Ljubljani sem zagledala prvič luč sveta in jo vzljubila iz dna svojega srca. Bila sem tudi že v drugih velikih mestih, ki so mi bila tudi všeč, toda naše bele Ljubljane ni še prekosilo nobeno drugo mesto in zato smo na njo lahko ponosni. Jaz zelo ljubim Ljubljano in sem trdno sklenila, da te ljubim do nje ne bom nikoli zatajila.

Nada Bano, IV. razr. gimn. v Petrovgradu, Cara Lazara 13.

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašam v Tvojem koticu. Že par let berem »Mlado Jutro« pri starem očetu. Letos se hočem udeležiti Tvojega natečaja. Izbrala sem si vprašanje, kaj bi rada postala, ko bom velika? Vstopila sem ravnokar v trinajsto leto, in mi je torej še težko povedati zagotovo, kaj bi rada postala. Imam pa štiri tete, od katerih so tri učiteljice. Vidim jih vedno zadovoljne ter imajo mnogo počitnic. Zato tudi jaz vedno mislim, da

bi postala učiteljica. Zato sem stopila tudi v realno gimnazijo, katere nižji tečaj bi rada izdelala z odliko, da bi lažje prišla v učiteljsko šolo. Ako se bodo moje sanje uresničile je še veliko vprašanje. Srečno Te pozdravlja

Ljubomira Kosi, dijakinja v Mariboru.

Dragi stric Matic! Pošljam Ti po-barvano sličico in Ti odgovorjam na vsa tri vprašanja. Moja najljubša igra-ča so punčke. Imam jih šest ter jim šivam lepe oblekce. V poletnem času se pa najrajši igravam z žogo. Ko bom velika bi rada postala modna risarka. Že sedaj se mnogo vadim v risanju. V naši domovini mi najbolj ugaja moje rodno mesto Celje. Zelo mi dopadeta tudi Ljubljana in Maribor. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Breda Srienc, uč. IV. r. os. šole v Celju, Gajeva ul. 15.

Dragi stric Matic! Dolgo, dolgo je že od tega, ko sem Ti pisala. Čakala sem, kedaj boš razpisal zopet kak zanimiv natečaj. Čakala sem, a ne zaman. Prav zanimiv natečaj si razpisal.

V naši lepi domovini je mnogo lepih krajev, a še lepših pokrajin. Jugosla-vija se odlikuje po lepih krajih in po-krajinah. Izmed vseh lepih mest v naši prostrani državi, ki sem jih dosedaj videla, mi je najbolj priljubljena Rogaška Slatina. Vsako poletje greva mamica in jaz tja na počitnice. Lepe stavbe, kakor zdravilišče, Aleksandrov dom in drugi lepi hoteli so mi zelo všeč. To mesto pa ne sliči prašnemu in umazanemu mestu. Zanimiva je tudi okolica. Nekega dne smo šli na Donačko goro. Pot je težavna, a ko prideš na vrh, se veseliš lepega razgleda. Kar žal mi je, ko mnejo počitnice, ker ne morem prebivati več v tem lepem, slovenskem kraju.

Dragi striček, tudi Ti si gotovo bil že v Rogaški Slatini, če pa še nisi bil, pa le pojdi malo tja pogledati. Še nekaj dragi stric ne pozabi, ko boš delil nagrade, prosim Te ne pozabi na me! Te pozdravlja

Irma Rubš uč. 4. raz. drž. mešč. šole v Celju, Breg 6, Celje.

Dragi stric Matic! Najljubša igračka mi je moja železnica. Z njo vozim premo, drva, kamenje, fižol i. t. d. v daljne kraje.

Zelim si, da bi res potoval, ko bom velik. Lepo te pozdravlja Tvoj

Saša Pauer, uč. II. raz. Kranj — Klanec 35.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v tvojem kotičku. Zelo se bojim tvojega požrešnega koša. Kljub temu se z veseljem udeležujem tvojega novega natečaja in ti opišem, katera igračka mi je najljubša. Imel sem že mnogo igrač. Sv. Miklavž mi je bil prinesel pretekla leta velik aeroplan, zobno železnico, lep, velik avto, belo ovčko, tank, itd. Lani sem dobil škatlo: »Mehanik«. Še sedaj mi je pa najljubša igračka star, napol podrt vlak, ki mi ga je prinesel oče v dar, ko se je bil vrnil z daljšega potovanja. Sestavljen je iz stroja, ki ga žene vzmet, osebnega in tovornega voza. Imel je tudi tračnice, ki so pa danes polomljene in jih ne rabim več. Domišljujem si, da potujem po svetu kot vlakovodja; skoro vsa evropska mesta sem že obiskal. Moj »svet« je dolg, pokrit, sončen hodnik. Na tla narišem obris Evrope in zaznamujem večja mesta. Z brzim vlakom hitim iz kraja v kraj, po dolinah, skozi predore, ob morskem obrežju. Predstavljam si tudi nesreče. Tako se po dolge ure zabavam s svojim vlakom. Kakšenkoli pa se igram čez mero, tako da me morajo starši odpoklicati k učenju. Veliko srečnih ur preživljam s to svojo najljubšo igračo. Lepo te pozdravlja Tvoj

Marjanček Jenko, učenec 5. razr. osn. šole, Covo (Bergamo) Italija.

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v tvojem kotičku. V letošnji prvi številki sem čital, da si razpisal novi natečaj. Tudi jaz se ga mislim udeležiti, zato ti odgovarjam na drugo vprašanje: »Kaj bi rad postal, ko bom velik. Sedaj pa prečitaj moj spis, da se prepričaš, če je vreden za nagrado ali ne.

Moj oče je železničar. Večkrat me vpraša, kaj bom postal, ko bom velik. Vedno sem mu odgovoril, da bi rad postal sprevodnik na vlakcu. Ta poklic me zato veseli, ker se zelo rad vozim z vlakom. Še bolj me pa veseli zato, ker bi videl mnogo sveta po naši Jugoslaviji. Videl bi tudi naše lepo Ja-

dransko morje, ki ga drugače prav gotovo ne bi videl. Morda bi se še kdaj peljal izven naše domovine. Kadarkoli sem se peljal z vlakom, sem vedno mislil na eno in isto željo, ki se mi bo prav gotovo uresničila. Tudi drugi poklici me veseli, a izmed vseh me ta še najbolj veseli. — Oprosti mi, ker sem se tako pozno oglašil. Prosim te, dragi stric Matic, da ne vržeš mojega pisma v svoj požrešni koš, ali pa v peč, ob kateri se greješ v tej mrzli zimi. Te prav lepo pozdravljam in se za nagrado pripravljam

Kink Karel, uč. VI. r. lj. ž. v. Litiji
Grbin št. 40.

Dragi stric Matic! Ze več let nestrpano pričakujem nedeljske številke »Jutra«, kateremu je priloženo »Mlado Jutro«. Z zavistjo sem prebiral razne spise Jutrovčkov in si na tihem želel, da bi bil tudi jaz uvrščen med te srečneže. Danes se oglašam prvokrat in ti priložim sliko, ki sem jo po tvojem naročilu pobarval. Na Tvoja vprašanja odgovarjam: 1. Najljubša igra mi je šah. 2. Ko bom velik, bi najraje postal zdravnik. 3. Najlepše mesto v Jugoslaviji je po pripovedovanju drugih naša prestolnica Beograd. Jaz pa pravim: »Povsod je lepo, najlepše je doma.« Za mene je moj rojstni kraj najlepši in to je Litija. — Tako, ljubi stric Matic, končujem svoje pismo in te prosim, da ga s tako ljubeznijo sprejmeš, kakor sem ga jaz pisal. Lepo Te pozdravlja

Tonček Jelnikar, dijak I. drž. real. gim. v Litiji.

Dragi stric Matic! Dovolj, da se tudi jaz enkrat oglašim v tvojem kotičku. Povedal bi ti rad, kako sem se imel v Matevžkom na divjem zapadu v sanjnih. — Nekoč sanjam, da sem šel s svojim prijateljem Matevžkom na potovanje na divji zapad. Tam sem se srečal z mnogimi indijanskimi rodovi. Neki so mi bili prijateljski, a neki sovražni. Nekoč grem z Matevžkom po pustinja, tam vidim aeroplan. Matevžek in jaz se vsedeva v aeroplan in odletiva visoko v zrak, toda aeroplan pade v globino. Tudi jaz padem v globino s postelje, bil je že lep dan. — Prosim, da ne zavržeš mojega pisma v svoj nenasitni koš. Lepo te pozdravlja vdani

Dulac Milan, uč. IV. razr. Vrloča.

Listnica uredništva

Tanja in Živa, dijakinji v Mariboru:
To pot vama žreb ni bil naklonjen, čeprav sta vajini sliki med najlepšimi Pesem »Drava« je bila stricu Maticu zelo všeč in lahko si mislita, kako težko mu je bilo, ker je ni smel objaviti Lepo Vaju pozdravlja in srčno želi, da bi ostali zmerom istih misli!

★

Alenčica, dijakinja v Ljubljani: Za risanje si prav nadarjena, to kaže Tvoja Sneguljčica! A kaj hočeš. Lepih Sneguljčic je bilo mnogo — nagrad pa tako malo. Obenem se Ti stric Matic lepo zahvaljuje za Tvojo dobro voljo glede sotrudništva. Toda prevodov in nemških knjig nima rad. Ljubše bi mu bilo, če bi si sama kaj izmislila! Naš novi natečaj Ti ponuja dovolj prilike, da daš svoji domišljiji duška. Po Tvojem pismu sodeč, Ti ne manjka daru opisovanja in opazovanja — torej pogum!

★

Pozor Jutrovčkil! Ali je kdo med vami, ki zbira star denar? Vaša tovarišica, Jožica Privšek, učenka v Kasazih št. 13, p. Petrovče pri Celju, nam sporoča, da bi rada prodala nekaj starega denarja, na žalost pa v svojem pisemcu ni navedla, kakšne novce ima in iz katere dobe izvirajo. Interesenti se naj obrnejo neposredno nanjo!

★

Ivan T. uč. v Ptuju: Tvoja pesem oblikovno ni dovolj zgledajna, da bi jo mogli objaviti. Zakaj se ne poslužuješ rajši nevezane besede? Tako bi prišlo Tvoje navdušenje mnogo bolj do izraza. Poizkusil!

★

R. J. dijak v Lj.: Zate velja isto kakor za Ivana zgoraj!

★

Sotrudniki pozor! Nenaročenih rokopisov uredništvo ne vrača! Za odgovor je priložiti znamkol Z vodilno povestjo smo založeni do konca tega leta.

Posetnice

DR. S. G. OSET

PONIKVA

Ne po poklicu — po širšem pojmu delovanja je predstavljeni znan izza časa krize, ko je mnogim priskočil na pomoč s koristnimi nasveti.

Tina Koli

Vis

Kaj je ta gospodična?

Bistrim glavicam

V nadstropnih mestnih hišah, kjer ni dvigal, delijo pismonoše strankam pošto od prtljiča proti vrhnjemu nadstropju grede. V čem je zmiselnost razdeljevanja v tem vrstnem redu v primeri z onim, če bi šel pismonoša naravnost v vrhnje nadstropje in delil pošto od vrhnjega nadstropja proti prtljiču gredé?

Kaj pa v hišah, kjer so dvigala?

Za bistre glavice Rešitev

Milčinski: »Tolovaj Mataj«
Fran Levstik: »Psiček laja hov, hov, hova«
Vladimir Levstik: »Deček brez imena«
Oton Župančič: »Ciciban«
Igo Gruden: »Miška osedlana«

Rešitev posetnice

Učitelj risanja.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. rog; 5. bor; 6. dokaz; 8. novinar; 10. samotarec; 11. cer; 12. tek.

Navpično: 1. vodomet; 2. kozarec; 4. govor; 5. Banat; 7. kit; 8. nac; 9. rek.